

Памрачена Радостъ

Помня, че презъ оная зима първиятъ снѣгъ падна доста късно.

Омръзнали ми бѣха сивитѣ, напоени съ мъгла и каль, влажни дни и затова всѣка вечеръ съ сълзи на очи захвърляхъ изцапанитѣ отъ каль обувки, а на утрото, когато отново ги поемахъ, съ въздишка отронвахъ :

— Боже, направи да падне снѣгъ!

Ала зимнитѣ дни се изнизваха единъ следъ другъ, мъглата ставаше все по-гъста, дъждътъ по-често рѣмѣше, а първиятъ снѣгъ все още се бавѣше, въпрѣки моитѣ молби.

И ето, една сутринъ — нѣколко дни преди да ни разпуснатъ за Коледа — когато бѣхъ изгубилъ вече надежда, че тая година ще вали снѣгъ, майка ми ме събуди съ думитѣ :

— Ставай, Гриша! Ела да го видишъ!

Рипнахъ веднага отъ леглото и бързо се заобличахъ, като предполагахъ, че съ сутрешния влакъ ни е изненадалъ нѣкой скъпъ гостъ.

— Къде е гостътъ? — попитахъ майка си.

— Ела, — рече тя, — и ме поведе навънъ, а после, като посочи близкитѣ ридове, добави съ усмивка :

— Ето го!..

Погледнахъ баиритѣ и извикахъ отъ радостъ :

— Снѣгъ! Божичко... снѣгътъ дошелъ!

Само мигъ следъ това, съ разтупкано отъ радостъ сърдце и разперени рѣце, тичахъ изъ заснѣжената градина, гонейки палавитѣ бѣли пеперудки, които неспирно се сипѣха отъ посивѣлото небе.

Снѣжинкитѣ падаха върху менъ, лепѣха се по косата ми, цѣлуваха пламналитѣ ми бузички, докосваха се до устнитѣ ми и тамъ се разтапяха, а отъ гърдитѣ ми се изтрѣгваше само единъ викъ :

— Снѣгъ! Снѣгъ! Снѣгъ!

Тази радостъ отнесохъ и въ училището, което тоя день приличаше на разтревоженъ кошаръ. Защото не бѣхъ само азъ, който посрѣщаше съ неудържимъ възторгъ първия снѣгъ...

Всички ученици тичаха изъ дво-